

Přes půlku tisícovky diváků zcela zaplnilo areál bývalé školy na XI. Pulčínském [Amfolkfestu](#) - malém festivalu na konci světa. Proč se zde každoročně schází desetinásobek počtu obyvatel, ačkoliv v době konání je místo bez veřejné dopravy a k vlaku je to pár kilometrů? Především organizátoři mají jasnou představu, díky které festiválek získal nezaměnitelnou podobu a atmosféru.

Eva Endy Sobková

si svou celoroční prací (a to nejen pro Amfolkfest) už vysloužila titul "matka vsetínského folku". Vše je umocněno i kouzlem místa konání s výhledy ke slovenským horám - Pulčín je nejvýše položenou obcí Vsetínska. Kouzlo Amfolkfestu nepotvrzují jen návraty divácké, ale každoročně tu zahlédnete muzikanty, kteří ač třeba zrovna nevystupují, rádi se přijdou na své kolegy podívat. Promyšlená dramaturgie - přehlídka zajímavých žánrově pestrých kapel a to nejen z místních zdrojů, až po hlavního hosta - po Natalie, AG Fleku, Pavlíně Jíšové, Hop Tropu došlo letos na Psychiatrio Vlasta Redl - Slávek Janoušek a Jaroslav Samson Lenk, posílené Petrou Šany Šanclovou. Roli nakonec může hrát i dobrá práce při získávání sponzorů, která se projevuje výší vstupného, letos 85,- Kč. A ruku na srdce, kde vám nabídnou za tyto peníze srovnatelný program? Ke kladům bych přiřadil i drobné služby. Odpadkové koše na tříděný odpad, letošní novinka Úschovna

duo Milan Sova a Kuba Slamák

foto: Belmondo ©

psů - majitelé čtyřnožců bez špetky humoru raději nečtěte dál - nápis Úschovna psů jsem objevil totiž na zde provozované udírně. Pochvalnou tečkou na závěr by mohl být výběr značky čepovaného piva. Nevím zda se výčepní jmenoval Dvořák, ale pivo Janáček rozhodně mělo pěnu značky Smetana.

Ale abych jen nechválil. Areál už naráží na strop divácké kapacity. Zejména u vstupu se ve večerních hodinách ucpávala jediná možná komunikační trasa chodbou a jistě by stálo za úvahu, zda ji alespoň částečně neuzavřít a diváky nepouštět bránou v oplocení.

Páteční večer patří tradičně setkávání, povídání a sejšnování jak v místě konání, tak i v blízké hospodě U Wiliho a jinak tomu bylo letos.

Po naší sobotní lehké snídani (kaviár, šunka, klobásy, šampaňské a jahody) jsme začali krmit uši. Těžké úlohy zahájit se ujal brněnský **Ořešák**, skupina s dlouhou historií, celou ji však pamatuje jen kapelník. Melodické písničky lepší než podání. Hlasy se občas nějak nemohly sejít. Trojice pod názvem **Paleček** zabrousila do soudku lidové hudby, tedy oblasti folku vycházející z přirozených kořenů, nikoliv z pomíjivých úspěchů některých současných uskupení. Kapely na Valašsku přetavovaly lidové motivy dávno před komerční vlnou zájmu a určitě budou i po ní. A protože v jejich muzicírování není kalkulace znějí přirozeně, upřímně byt' ne vždy technicky dokonale. Moravsko-slovenský

Žvahlas

už míří k interpretační jistotě. Opět folklórní motivy a to nejen z místních zdrojů. Za jedno z nejlepších vystoupení bych označil jazzové duo

Spirits Rises

. Živá kytara Petra Goduly a výrazná intonace zpěvačky Renaty Moravcové.

Pupkáči

na pódium naskočili z ještě dýmajícího auta. Z Lipníku nad Bečvou přivezli svoji swingující tramskou muziku v širokém záběru od starých tramských až po vlastní, jejichž texty mnohdy výrazně překračují obvyklý textový rámec tramské tvorby. A zpívá jim to letos báječně. Z úplně jiné hudební planety přiletěli

Noční ftáci

. Opět jazzová inspirace, tentokrát ovšem interpretovaná ve velké sestavě s jedinečně zahranými bicími a saxofonem. A ještě příjemněji by se poslouchali v klubu. Slovenský

Jason

patří k Amfolkfestu od jeho začátků. Melodický lehce stravitelný tramp-folk. Zdálo se mi, že možná příliš klidně usazený na svém. Těším-li se vždycky na folkově folklórní lahůdky, pak to letos u mě na celé čáře vyhrál

Dareband

s vůdčí postavou, a to i autorsky, akordeonisty, který soubor táhne kupředu. Jisté podání, intonace, skvělý výběr písniček. Z našich pódíí se poslední roky začíná vytrácet bluegrass. Přitom máme řadu výborných kapel, ačkoliv o nich není tolik slyšet. To je přesně případ

BG Stylu

, který tady "modrou" muziku tlačil do lidí na plný plyn. A když po bouřce vypadla elektřina, bez sebemenšího zaváhání muzikanti vyskočili na betonový plácek před pódiem a hrálo se dál.

Vsetínský

Vrkoč

roste s tím, jak roste jejich mladý klarinetista. Autorsky se usadil, našel vlastní výraz a skupina se začíná víc objevovat na pódíích. Vystoupení znělo možná až příliš krotce, ale to je spíše vzkaz zvukařům. Nasadit písničkářské duo v závěru programu to je dramaturgický hazard, který lze realizovat pouze v případě divácky atraktivního vystoupení.

Milan Sova s Kubou Slamákem

, kteří se na Amfolkfestu objevili

BG Styl na betonovém plácku při výpadku proudu

foto: Belmondo ©

už vloni, příležitost využili dobře. Za rok společného hraní se sehráli. Nacvičili nezaměnitelný hit *Hauer Erazim*, ačkoliv samozřejmě to hlavní a podstatné naleznete spíše v ostatních písničkách. Hauer se ale úspěšně vydal do světa. Folkrocková skupina **Kajkery** rozpohybovala hlediště v době, kdy je opět začal kropit déšť. Živý, místy hodně dravý výkon, srozumitelný zpěv Theodora Barczyho a rockově hbitá kytara Martina Czerného, to vše jsou přednosti, které Kajkery důstojně katapultovaly před hlavního hosta.

Profesionálně odvedená práce hlavního hosta tria **Redl-Janoušek-Lenk**, oživovaného skvělou kytaristkou **Petrou Šanclovou**

, slavila zasloužený ohlas. Hrozící časová tíseň z důvodu přejezdu Vlasty Redla na další vystoupení se nekonala, jelikož o několik kilometrů dál na Hrachovce akci zcela spláchla voda. Škoda, že se ze společných vystoupení skvělých muzikantů stále víc vytrácí živelnost, improvizace a vzájemné jiskření, které je nahrazováno jinak bezpochyby řemeslně dokonalými výkony. A zdá se mi jakoby pořád mív jejich společné koncerty byly vystoupením tria a víc prezentovaly každého za sebe. Nicméně na Amfolkfestu jejich vystoupení patřilo k těm divácky velmi vřele přijatým.

Několikanásobný déšť aparatura našťěstí vydržela, ovšem jen s krajním vypětím a tak letošní ročník se musel obejít bez tradiční tečky v podobě country bálu. Hlavním stanem dalších muzikantských orgií se opět stala hospoda a nechyběli u toho ani tři nejhlavnější hosté.

A co se změnilo ještě od loňska? V jedné z místností bývalé školy, kde se akce koná, začalo fungovat informační centrum, financované Evropskou unií. Jedno z nejzbytečnějších zařízení tohoto typu jaké jsem kdy viděl - už vzhledem k umístění "na konci světa" - ovšem tak daleko oko úředníka v jedné ruce držícího měšec a ve druhé razítko, samozřejmě nedohlédne.

Neděle patřila už jen odjezdům, policejním silničním kontrolám a byla prvním dnem těšení se na další ročník. Takže až budete v roce 2007 plánovat poslední červencový víkend, zkuste přijet na Pulčiny.